

Grundværdier. Undertegnede Mindretal kan ganske tiltræde denne Opfordring til, til fuld Ligheds Opnaaelse, at indføre en *almindelig Grundværdiskat for hele Landet*, og da ikke blot paa de af eller ved *Jernbanerne*, men overhovedet paa alle ved tilsvarende offentlige Foranstaltninger frembragte Værdier eller Værdistigninger, naar de samme Forudsætninger foreligge.

Men yderligere er Mindretallet ved hine Tilraab opfordret til at overveje, hvorledes der ved den forestaaende Afgiftslov kan gives de Egne, som nu paalægges en ny Jernbaneafgift, Sikkerhed for, at denne ikke kommer til at virke stærkere end det kræves efter Afgiftens eget Princip. Da der ogsaa bestaar andre offentlige Afgifter og Skatter, beregnede af Ejendommens Værdi, byder Retfærdighed, at den Del af Ejendomsværdien, som beslæglægges af Jernbaneafgiftens Kapitalværdi, ikke paany beskattes af det Offentlige. Dette bør udtrykkelig udtales i Loven, og det bør samtidig fastsættes, at saafremt senere en *almindelig Grundværdiskat for hele Landet* indføres, da bør en Dobbeltbeskatning af Jernbane-Værdi-Stigningen forhindres. Dertil sigtende Bestemmelser findes derfor optagne i Mindretallets som Bilag 17 trykte Lovudkast §§ 18 og 19, hvorimod Flertalsbetænkningen ikke ses at have skænket denne Side af Sagen sin Opmærksomhed, jfr. iøvrigt nærmere nedenfor. —

Undertegnede Mindretal kan derimod ikke erkende Rigtigheden af det ærede Kommissionsflertals Udtalelse om, at Jernbaneafgiftens ovennævnte *lokale* Karakter og den Omstændighed, at der her lovgives paa et *nyt og uprøvet* Omraade, nødvendig skulde føre med sig, at Afgiftens *Størrelse* fastsættes særlig *lavt*. Dette forekommer os er at forveksle Art med Mængde, Princip med Grad. Afgiftens *Nyhed* kan, med Rette begrunde Varsomhed med Hensyn til Vurderingen af *Værdistigningens* Højde, (hvorom nærmere nedenfor), men (naar denne er rigtig fastsat) ingenlunde af *Afgiftsprocentens* Højde, som jo er et finanspolitisk og forøvrigt ogsaa et socialpolitisk Spørgsmaal. Forsaavidt Kommissionen overhovedet vil underkaste Spørgsmaalet om en bestemt Afgiftshøjde en særlig Prøvelse, savner den formentlig Føje til at nævne nogen anden Afgiftsprocent end *den fulde Rente* (altsaa 4 pCt.) af den Værdi, som Kommissionen selv erkender, at Jernbanen har tilført paagældende Ejendom. At fastsætte en lavere Afgiftsprocent vilde være uretfærdig mod den Jernbane, der erkender at være Værdiens Skaber, thi derved tvinges visse andre Borgere til at betale mere til Jernbanen, end de ellers med Rette burde have betalt.

III. Afgiftens Betegnelse.

Spørgsmaalet herom er ikke uden Vigtighed for den rette Opfattelse af Afgiftens Karakter, baade hos Lægsfolket, i Rigsdagen, Administrationen og i de videnskabelige Systemer, netop fordi her er Tale om en Nydannelse. I selve Loven er brugt Ordet „Værdistigningsafgift“, hvilket forsaavidt er en noget for rummelig Betegnelse, som den omfatter *al* Værdistigning og ikke blot den ved Jernbaner skabte, ligesom Ordet ikke antyder noget om, hvilke særlige Værdiarter, det rammer.

Mindretallet kan derimod fuldtud tiltræde Flertallets Forslag om at benævne den heromhandlede Afgift „Jernbaneskyld“, et Ord, som formentlig første Gang er benyttet i en Afhandling om „Forskellige Grundafgifts Former“ i Tidsskriftets „Ret“s Majhæfte 1907, og som *dels* udtrykker Afgiftens Oprindelse og Tilknytning til Jernbanen, *dels* ved sin Slutningsstavelse fremhæver det bestemte *Skyldforhold* (ø: af en bestemt Modpræstation afhængige Retsforhold), som netop er det ejendommelige ved denne Afgift.

Derimod har det forbauset Mindretallet, at Flertalsbetænkningen udtaler, at Navnet Jernbaneskyld er valgt for at antyde Afgiftens „særlige Oprindelse og den